

Stonožkové dospívání s armádou

Voják. Jedněmi zatracovaný, druhými opěvovaný. Vždy je to však člověk, který určitou část svého života stráví ve službách státu. Jedním z ústavních zákonů České republiky je stanoveno, že zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot je základní povinností státu, kterou zajišťují mimo jiné ozbrojené síly. To je i Armáda České republiky a její vojáci. A náš dnešní moderní stát se svými vojáky patří do demokratických společenství, která se snaží v mnoha válečných zónách ve světě pomáhat opět nastolit klidný a obyčejný život bez strachu a děsivé válečné hrůzy.

V našem dnešním moderním státě žije, jako všude jinde, spousta obyvatel různých zájmů, názorů, vzdělání a osudů. Veškerá cesta nás všech ale začíná výchovou v rodině, na kterou navazuje výchova a vzdělávání ve školách. O tom, jací lidé žijí v naší zemi, tedy významným dílem rozhodují státní instituce vzdělávacího systému. Školky, školy, velké, malé, základní, střední, vysoké, ale české. Sám jsem v takových školách dostal první vědomosti, dělal první krůčky v myšlení, zažil první písemku a naučil se první básničku.

Už ve školních dobách jsem se rozhodl strávit život ve službách státu jako voják. Zřejmě shodou okolností jsem dostal příležitost, abych přispěl k pomoci jedné z válkou zničených zemí na území Evropy. Tehdy jsem nezaváhal a v roce 2000 jsem celou polovinu roku pracoval v Kosovu ve skupině civilně vojenské spolupráce. Naším úkolem byla koordinace vojenských bezpečnostních aktivit v prostou českého kontingentu s humanitární pomocí vládních i nevládních organizací z celého světa. Tedy i s českými organizacemi. Velmi přesně si pamatuji, že byly čtyři takové české organizace, ale časem mi postupně splývají jejich jména s projekty, které měly všechny téměř totožné. Stavění obydlí, dodávky potravin a oblečení a někde pomoc při rekonstrukci školy a tak podobně.

Až jednoho jarního dne přišlo nařízení z generálního štábu k zabezpečení předání úplně nového sanitního vozu na dětskou kliniku v Prištině, hlavním městě Kosova. Orazítkováno, podepsáno: Stonožka. Naprosto odlišný přístup, který se mi do paměti vryl nesmazatelným „DĚTI POMÁHAJÍ DĚTEM“

Sanitka přijela vojenským vlakovým transportem a za přítomnosti generála Šíby a prezidentky hnutí „Na vlastních nohou - Stonožka“ paní Jensen byla darována k používání ve prospěch dětských pacientů v těžce zkoušené evropské zemi. Při krátkém rozhovoru s paní Jensenovou jsem se dozvěděl víc. Řekla mi tehdy: „Pane kapitáne, to je jednoduché, děti malují vánoční přání s cílem prodat je, učitelé je tím ve školách vedou k pomoci jiným dětem, my je prodáváme a za získané prostředky realizujeme projekty jako je tahle sanitka“. Geniální. Od té doby, pokud se nemýlím, spolupracuje Armáda České republiky včetně mě s těmito úžasnými lidmi. Učitelky, učitelé, děti, přátelé, všichni se stejným cílem. Pomáhat potřebným.

Uplynulo mnoho času a naše spolupráce už má za sebou bezmála deset roků. Kolik práce se udělalo a kolika jiným lidem se pomohlo je nezměřitelná věc. Stonožka letos slaví dvacáté narozeniny a v období dospívání měla po svém boku české vojáky. Někteří už nejsou v armádě, někteří už jsou generálové a někteří právě znovu plní úkoly v zahraniční misi. Stejně je to s dětmi. Některé se stalo učitelem, jiné policistou nebo bankéřem či holičem. Žádné však nezapomene na svého učitele. Za nás za všechny, kteří měli tu čest pomáhat se Stonožkou, bych tedy chtěl poděkovat Vám, pedagogům, za vše, co pro nás děláte, protože někteří jste kdysi vychovávali i mě.

Děkuji, plukovník Petr Milčický